

Pintér Lajosnak,

testvéremnek a gondban és reményben

Köszönöm, Lajos, hogy eszedbe jutottam. Jóleső érzés tudnom, hogy emlékszel még jóanyámnak könnyű álmot ígérő szép szavaira. Mikor intelmeit hallhattam az élet reggeli óráiban. Rég volt. S mily végtelenül messzi már az a régi reggel! Esti homályból és párjavesztett szemmel nézve biblikus mélységből, a gyermekkor édenkertjéből sugárzik felém az a törékeny asszony, aki Ő volt. Akit emlékeimben karácsonyi énekből kölcsönzött jelzőkkel díszítek föl és adok jobb kezébe aranyalmát, bal kezébe aranyvesszőt. Azt a vesszőt megsuhintja, és zúg az erdő, cseng a mező – háromnegyed évszázad múltán is. Síron túli intelmeit és ajándékait küldi felém Anyám.

Köszönöm, kedves Barátom, hogy földi vándorutam vége felé, ahol minden évszak már zord Idő, ahol rügyfakasztó március is leginkább rügyfagyasztó – verses üzenetet küldtél nekem. Minek is? Míg a legillőbb ígét megtalálom hozzá, azt mondom: vettem gyöngyszavaidat, mint egyazon szellemi vércsoportból való testvérem szolidaritását.

Mint lélekmelegítő látomást, mely sóbányaszín napjainkon, történelmi ködökön túl a reményig szárnyal: „*ahol alvó gyermekünk szája sarkán kél a nevetés*”.

Vettem vigaszversedet, mint jégverésben óvó fenyőlombot, záporban esőtartót.

Alatta ketten is elférünk. Nagy sokaságban is elférünk. Erdélyországnyi magyarságként is elférünk. A vers csodatételeiben az egyes szám első személy többesbe fordul, az egyértelműség többértelműségbe, és földde porladt anyám „földédesanyánk”, „történelem-édesanyánk” immár; közösségi kötöttségünk metaforája.

Köszönöm neked, Pintér Lajos, testvérem a gondban és reményben, hogy ama réges-régen ígért könnyű álom sorsát költői gondjaid közt máig megőrizted, s komor metamorfózisában, újrakeresztelve avatod közösségi létünk gondjává; költői szépségbe foglalva, gyémántos fénytörő és színszóró metaforába. Mert életünkben kiloptak mindent, ami játékos, könnyű és pihentető; „álmodunk nehéz keserű mint a vadgesztenyeméz”.

Köszönöm, sorompós határok fölött Erdély felé figyelő poéta testvérem, a Holttenger árva magyarjainak szívmelegével is köszönöm versed lelkét, amely hatalom, mert együttérzés, amelyben fölsejlik halottaink álma: juhnyáj módjára síró-bégető gyávaságunk idején az Illyés-látta legnagyobb bátorság: a remény.

Esőtartó versed alatt, lépteimben hozzád igazodva mondom tehát, testvérem, Lajos: édesanyánk azt álmodja, amit ránk testált, ránk hagyakozott minden ősrünk: magyar jövődőt formázó reménységünket. Öleléssel:

Süttő András